

14 okt 1912   Uitvoering van *Celebrität* in de Nutszaal te Rotterdam door Gerard Zalsman met begeleiding van Anton Verhey. Aan dit concert werkt verder als zangeres mee Jeanne Salomonson-Asser.

Rotterdamsch Nieuwsblad ([H.W. de Ronde]), 15 oktober 1912:

Een diseur, die desgewenscht over de noodige scherpte de beschikking heeft, toonde Zalsman zich in den zang van *Celebrität* van Alphons Diepenbrock, één der merkwaardigste liederen van onze kennis. Een brok muzikaal-satirieke bespotting van den huisbakken eerbied, die voor den “held” van ieder gemengd bericht aan het monumenten stichten wil slaan, een satire, die feitelijk meer is dan bespotting, omdat zij uit verontwaardiging ontsproten lijkt, als we opmaken uit de kermismuziek, die Diepenbrock in de laatste twee episoden geeslend “aanbrengt” en waardoor de bedoelingen van Goethe's “moraliserende” poëzie ontzaglijk worden versterkt. Het ligt buiten de lijn van een dagbladverslag, dit lied voluit te analyseeren: het is rijk aan fijne, hekelende teekening, in de zangstem en in de klavierpartij, en er wasemt o.i. die soort satire uit, waarmee Wagner's muziek de conventionele pruikerigheid van het Meistersinger-type omhing; alleen is Diepenbrock minder gemoedelijk, vinniger, stekeliger en toonde hij onverholener zijn eigen kijk op het geval. — Voor een voldoende felle uitbeelding van *Celebrität* behooren er twee, en Verhey en Zalsman samen dankt men een zeer nauwgezette verzorging van het meesterstukje, dat dan ook door de hoorders in de strekking merkbaar gevoeld en begrepen werd. Verhey liet de gedachte aan *Celebrität* niet los: “Per la Gloria” van Buononcini, door mevr. Salomonson er na gezongen, leidde hij in met een toespeling op de zestienden-figuur, die in Diepenbrock's lied de burgerlijke heiligheidsvereering op 'r steilst belacht.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([Willem Landré]), 15 oktober 1912:

Ook in het prachtige lied *Celebrität* van Diepenbrock, meesterlijk van uitdrukking en bewerking – de begeleiding alleen al is een studie waard – heeft de zanger zijn uitnemende hoedanigheden getoond.

Caecilia (d.R. [= H.W. de Ronde]), november 1912:

[Zalsman] bracht ditmaal bovendien de verrassing Diepenbrock's vlijmende klanksatire naar Goethe's *Celebrität* te zingen. Door tekort aan stemdiepte kon de dictie niet overal doordringend genoeg blijven, doch dan klonk toch in het helder “verklarend” klavierspel van Anton Verhey met strakke teekening de bedoeling van den geestigen, soms vinnigen toondichter voort.